

[Landbrugsministeren.]

hegnsloven af 6. marts 1869, og der er i tidens løb udarbejdet forskellige forslag til ændring af loven, uden at disse dog har kunnet vinde tilslutning fra alle interesse-rede parter.

Det er navnlig blevet fremhævet, at kriteriet i den gældende hegnslov for, hvad der kan anses for lovligt hegn, nemlig at hegnet værner mod løsgående kreaturer, som ikke er uvane, er ganske utidssvarende, idet dette kriterium mange steder, navnlig i byerne og de bymæssigt bebyggede dele af landkommunerne, er uanvendeligt som grundlag for hegnsnettets afgørelse. Endvidere er der i årenes løb gentagne gange fremkommet klager over, at de levende hegn savner tilstrækkelig beskyttelse i loven af 1869, idet det fremhæves, at loven ikke i tilstrækkelig grad forebygger, at levende hegn, hvoraf en stor del er plantet med tilskud fra staten, hugges ned og ofte helt sløjfes. Dertil kommer, at man ved lovens affattelse næsten udelukkende har hæftet opmærksomheden ved hegnenes evne til at værne mod løsgående kreaturer, men kun i ringe grad har taget hensyn til den nytte, som de levende hegn yder ved at give læ for markens afgrøder. Sådanne klager fremkom oprindelig så godt som udelukkende fra beboerne i Vestjylland og Midtjylland, men i de senere år har også gartnerierne, frugtavlens og havebrugets organisationer udtalt sig stærkt til gunst for de levende hegn. Endelig er det også anført, at loven af 1869 ikke giver naboen tilstrækkelig beskyttelse mod opførelse af høje plankeværker eller andre høje hegn på egen grund langs skellet, idet det anses for urimeligt, at hegnsnettets ikke ifølge den gældende hegnslov er kompetent til at afgøre tvistigheder herom.

Under hensyn til, at der måtte tillægges de fremførte indvendinger mod den gældende hegnslov en ikke ringe vægt, nedsatte landbrugsministeriet i 1946 en kommission med den opgave at behandle spørgsmålet om revision af lov af 6. marts 1869 om hegn og lov nr. 53 af 25. marts 1872 om mark- og vejfred og fremkomme med forslag til afløsning af de nævnte to love. Kommissionen har under 9. marts 1949 afgivet betænkning angående revision af hegnslovgivningen, og det nu fremsatte lovforslag er, som det vil fremgå af bemærkningerne hertil, med en mindre ændring overensstemmende med det af kommissionen udarbejdede forslag, som findes i kommissionens betænkning. I denne forbindelse kan det oplyses, at kommissionen forventer at afgive

betænkning angående revision af mark- og vejfredsloven i løbet af foråret.

Idet jeg med hensyn til lovforslagets enkeltheder kan henvise til kommissionsbetænkningen, der er omdelt til det høje tings medlemmer, skal jeg begrænse mig til at fremdrage de mere principielle ændringer, som lovforslaget indebærer i forhold til den gældende hegnslov.

Uagtet § 5, stk. 1, i hegnsloven af 1869 indeholder en klar bestemmelse om, at hvor nyt hegn rejses, skal skellinien altid falde midt i hegnet, så at der til hegnet afgives lige megen jord af begge de tilstødende ejendomme, har denne bestemmelse ikke kunnet hindre, at hegn stadig i vidt omfang rejses på egen grund. Da der, såfremt et kategorisk forbud herimod ikke indføres og håndhæves, hvilket må betragtes som for vidtgående, også fremtidig i betydeligt omfang må forventes rejst sådanne hegn, må det anses for påkrævet, at der i en kommende hegnslov optages retsregler for egne hegn, idet det med den tiltagende udstykning og bebyggelse af selv ganske små grundstykker vil blive af stigende betydning, at der ved rejsning af hegn tages rimeligt hensyn til nabejendommen. Udfra disse betragtninger er lovforslaget affattet således, at det omfatter såvel fælleshegn som egne hegn.

Ifølge lovforslagets § 1 forstås ved fælleshegn hegn, der rejses således, at der til hegnet afgives jord fra begge de tilstødende ejendomme, medens der ved egne hegn forstås hegn, som rejses på egen grund langs ejendommens skel.

Af de i § 1 i loven af 1869 nævnte hegns typer benyttes flere ikke i nutiden ved rejsning af nye hegn, og da lovens almindelige kriterium for, hvad der skal agtes for lovligt hegn, som tidligere nævnt ikke svarer til nutidens krav, foreslås dette kriterium i lovforslaget § 10 erstattet med en bestemmelse om, at fælleshegn skal afpasses efter ejendommens karakter og benyttelse i forbindelse med en angivelse af de hovedsynspunkter, som ved de vigtigste ejendomsgrupper bør lægges til grund for hegnsnettets afgørelse.

I modsætning til, hvad tilfældet var i forordningen af 1794 om hegn og fred på jorder i Danmark, og tildels også i hegnsloven af 1869, er der kun i ringe omfang foreslået fastsat bestemte dimensioner for hegnene, idet erfaringen har vist, at udviklingen medfører, at sådanne forskrifter hurtigt forældes.

Med hensyn til egne hegn foreslås i § 2 fastsat, at disse ikke må påføre naboen større ulemper end fælleshegn.